

Slovo k povzbuzení na neděli 27. února 2022, na 8. neděli v mezidobí – C
Biblická čtení: Sir 27,5-8; Ž 92; 1Kor 15,54-58; Lk 6,39-45

Milé sestry, milí bratři,

kdykoli se pokoušíme intenzivně ptát, **co** nám to či ono **Boží slovo říká** právě do naší **konkrétní situace**, dostáváme se přeci jen do **nebezpečí**, že je pochopíme třeba nějak **zkresleně**, že do Božího slova budeme příliš vkládat své **představy**, co slyšet chceme anebo naopak ne, že naše **předporozumění** bude příliš silné. To je pravda. Na druhou stranu jinou možnost **nemáme** než se ptát. Od toho zde **Boží slovo** je, aby k nám skrze ně promlouval sám Bůh. Jeho hlas **potřebujeme slyšet** o to více, oč náročnější a těžší se naše životní situace stane. I třeba s tím, že mu nebudeme vždy rozumět, že se třeba v pochopení i spleteme...

Situace války, do které jsou **vtaženy** bez vlastní vůle **masy lidí** a kterou lidé **trpí**, války, která je tentokrát **blízko** a máme strach, že **hrozí i nám** – i proto si hrůzu války konečně začínáme uvědomovat, (situace nynější války) **je přesně situací**, kdy cosi Božího slyšet **potřebujeme**. Jako **útěchu** i jako **inspiraci**.

Zkusme proto právě dnes naslouchat Božímu hlasu **skrze slova Písma**, která jsme právě slyšeli.

V **evangelium** pokračujeme v četbě Ježíšovy Řeči na rovině dle Lukášova sepsání. Dnešní úryvek je další **sekvencí Kristových výroků (logií)** – připomínajících mudroslovné aforismy – k celé řadě oblastí lidského života. Kdybychom chtěli jejich obsah vyslovit dnešními slovy, možná bychom řekli: Zaprvé je potřeba **vidět**, nebýt oslepen a zaslepen, nenechat se vést slepými. Zadruhé je třeba být **pokorný**, být si vědom své vlastní slabosti, nebýt pokrytci. Zatřetí rozlišovat **podstatné a nepodstatné**, trámu od třísky. A začtvrté je nutné se snažit stále vnímat a hledat **rozdíl mezi dobrem a zlem**, mezi sladkými fíky a bodavým trním.

Evangelium bylo předznamenáno perikopou ze starozákonní mudroslovné knihy Sirachovcovy, **prvním dnešním čtením: Zkoušky a čas** odhalí nejlépe, co je v člověku («V peci se osvědčí nádoba od hrnčáře... Ovoce ukáže, jak byl strom pěstěn»).

Žalm následně vyzpíval chválu lidské **spravedlnosti** («Spravedlivý pokvete jak palma, poroste jak cedr na Libanonu»).

Druhé čtení z Prvního listu svatého Pavla Korint'ánům k tomu všem přidalo **povzbuzení**, že pro Kristovo **zmrtvýchvstání**, pro víru ve **věčnost** se nikdo nemá ničím a nikým nechat zviklat od díla Páně, od díla dobra.

Jak těmto slovům Písma **naslouchat? Co** si z nich **vzít? V situaci**, která **nastala**, v situaci, ze které mnozí máme **strach**, v **situaci války**, která již – a to si je třeba jasně připomenout – **na své oběti** už tak strašlivě a smrtonosně dolehla a stále tvrději doléhá?

«**Může slepý vést slepého, nespádnou oba do jámy?**». Není možné **nevidět**, co se děje. Je třeba **chtít vidět**, co se děje, **nenechat se oslepit**; ani vlastním strachem, ani vlastní bolestí, ani starostmi o své blízké, ani vlastním sobectvím, ani pohodlím, ani vlastními představami, ani ideologiemi jakéhokoli ražení, prostě ničím. **Na Ukrajině je válka** – jako už dávno se válčí mnohde jinde na světě, jen se to doposavad nás příliš nedotýkalo a možná hrozba pro svět nebyla třeba tak veliká – **a to musíme chtít vidět**. I to, že nikdo neví, kam až se válka rozšíří, co bude dál. Byl-li nám dán **dar víry v Boha**, **dar vidění Boha vírou**, ptejme se Boha, **co činit**, jak **pomoci**, jak se **chovat**, mějme touhu být osvícení **Božím světlem**. A to i v našich obyčejných každodenních **životech a vztazích**, které pokračují.

«**Jak to, že vidíš třísku v oku svého bratra, ale trám ve vlastním oku nepozoruješ?**» Vědomí vlastní slabosti, vlastního „másla na hlavě“ nás má vést k neodsuzování druhých, ale určitě nás **nemá odradit** od snahy konat **dobro**. Naopak, vlastní slabost a hříšnost a vědomí vlastní křehkosti nás mají vést k o to **intenzivnějšímu volání o pomoc Boží** ke konání dobra, **ke snaze** dobro konat, a tak třeba i zadostiučinit za své minulé hříchy současnou láskou.

Je třeba rozlišovat trámy a třískami, mezi **podstatným a nepodstatným**. Neztrácet čas a energii nepodstatným a věnovat se podstatnému. Kéž bychom aspoň nyní **zanechali malicherných sporů** a nesmyslů, kterými se mnohdy mezi sebou rozdělujeme a trápíme jeden druhého, a soustředili se aspoň nyní na to **podstatné** – na víru, naději a především lásku – a jeden druhého tak raději **podpírali**. Musíme si **pomáhat**, budeme si muset pomáhat, musíme druhým pomáhat, chceme-li být Kristovými učedníky. «**Tvoříme-li tedy jedno společenství, varujme se všeho, co nás vnitřně dělí, nechme nerozumných hádek, nechme sporů, ať je Kristus jako Bůh náš mezi námi!**» zpívá krásný hymnus na Zelený čtvrtek.

«**Není dobrý strom, který dává špatné ovoce. Každý strom se pozná po vlastním ovoci.**» Je **dobro a zlo**. I při vší složitosti světa a smíšenosti obého jsou prostě činy zlé a činy dobré. Jsou **zla**, která **nemohou** být **relativizována**, a **dobra**, která **nemohou** být **znevažována**. I to je třeba vědět a vidět. Na každém z nás pak záleží, **jaké ovoce** po něm ve světě pro druhé zůstane, zda dobré anebo zlé. **Doba krizí** je dobou **zrání** ovoce a jeho **sklizně**, dobou, kdy je sladkého a dobrého ovoce **potřeba** více než kdy jindy. My jsme stromy, **jaké ovoce světu zanecháme?**

Milé sestry, milí bratří, **Bůh nám neslíbil**, že vše dopadne dobře (ani že nynější konflikt brzy skončí a bude nastolen mír a spravedlnost, byť si to všichni přejeme a kéž by tomu tak bylo). **Ale slíbil nám**, a to jasně, **že nám dá svého Ducha**, sám sebe, **svou sílu, svou blízkost**, ať se děje, co se děje.

U Boha čerpejme svou **útěchu** a **sílu**, pro sebe i své blízké a snad tajemně i pro ty vzdálené. **Modleme se** k Bohu **za odvrácení zla války, za obrácení těch, kteří ji rozpoutali**, zvláště za všechny **trpící** na všech stranách. A hlavně **se snažme** – s vědomím, co strašného se děje – **konat dobro**, pomáhat, kde se dá, **věřit, doufat a milovat**, činit to, co je v našich silách, **využít čas života**, který máme.

Stav války a rozvratu nás **nesmí zparalyzovat**. Zkusme **nepropadnout malomyslnosti**, nenechme se složit, to bychom nikomu a ničemu nepomohli. **Máme žít dál**, snažit se věřit, doufat a milovat, snažit se o dobro, účinnou solidaritu, podle svých možností. A budme **vděční**, že žijeme, když je život tak křehký, navíc zatím – narozdíl od našich válkou sužovaných bratří a sester – **v míru** (kéž by tomu tak bylo i dál). Ale **zkusme žít lépe**, méně sobecky, více s ohledem na druhé, **více s Bohem a lidmi** a také s pohledem na věčnost.

Snažme se naslouchat Bohu, jak máme žít dál...